

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 359.

Tolvte Session.

85de Møde.

Lørdagen den 19de Januar Kl. 12.

(Fortsat.)

Sicherung: Jeg hører til den Deel af Udvalget, som har sluttet sig til Statsrevisoratet med Hensyn til de Poster, hvor dette har foreslaaet, at Overskridelsen ikke skulde passere. Det er første Gang, at en Afgjørelse af denne Natur foreligger Rigsdagen, og det er vigtigt strax at holde sig dens Betydning for Die. Det, at en Post ikke passerer, medfører ikke, at Nogen strax skal søges til Erstatning; det medfører kun, at den Sag atter maa tages under nyere Undersøgelse, og at det, dersom de omhandlede Midler senere bevilges, bliver klart, at der er begaaet en Feil, og at der er skeet en Eftergivelse. Naar Sagen afgjøres nu som en Sag, der kan passere, saa vækker den, selv om man sner til „for denne Gang“, hvilket for mig har noget Anstøbeligt, ikke den samme Opmærksomhed, saa har det ikke den samme Betydning. Den Feil, der kommer frem gennem disse Overskridelser eller gennem Nægtelsen af at bevilge denne Meerudgift, hidrører fra en forsat Mangel paa ordentlig Regnskabsføring, en forsat Mangel paa et velordnet Anvisningssystem. Manglerne i denne Henseende have saa gjentagne Gange aabenbaret sig hos forskjellige af Ministerierne, ere saa gjentagne Gange gjorte til Gjenstand for Anker her fra Thinget og have allerede ved en tidligere Veilighed, ved Bygningssvæsenet, foranlediget Bevilgelsen af Summer, som man vel erkjendte skyldtes, men

for hvilke man dog ikke havde den Sikkerhed, man burde have, at det kan synes at være paa Tiden, at der gives en bestemtere Tilskyndelse, den Tilskyndelse, som alene kan ligge i Nægtelsen. Det er, udgaaende fra disse Betragtninger, at jeg ikke kan give min Stemme til det Mindretals-Forslag, der gaaer ud paa at lade Udgifterne passere paa dette Sted. Jeg antager, at naar vi nægte dem her, ville de komme frem fra Ministeriet, begjærede i de Paagjældendes Navn, som en Afgjørelse af denne Sag i Forbindelse med en Erkjendelse af, at den Ordning, der har været fulgt, ikke har været heldig, og, hvad der naturligvis er det Vigtigste, tilligemed Oplysning om, at Sagen nu er ordnet paa en saadan Maade, at der ikke for Fremtiden vil være Fare af den Art. Faren ligger deri, at Ministeren, Overbestyreren, ikke saaledes til enhver Tid har kunnet have den klare Indsigt i alle de enkelte Forhold, som har kunnet sætte ham istand til at holde sine Underordnede indenfor den rigtige Begrænsning; men den ligger ikke deri, at de Underordnede have vidst, at de begif Overskridelser og skjulte det for Ministeren; det ligger aldeles ikke for; men hvad der efter min Mening ligger for, er, at de ikke selv have vidst, hvorledes de forvaltede til enhver given Tid de Midler, som vare dem undergivne. Det er ganske vist, at der med Hensyn til enkelte af Posterne er en bestemt Villieshyttring, som gaaer i en anden Retning end den, som var besøiet, men det er efter min Mening det mindst Uheldige ved disse Poster; man kan godt forestille sig, at man ved et saa vanskeligt Institut at styre som Theatret let kommer